

ТРИНАДЦЯТИЙ - НАЙЩАСЛИВІШИЙ

Микола Троцюк із Борбина не приховував на людях своєї радості, наголошуючи, що рекорд багатодітності належатиме саме його сім'ї. Підстави для такого оптимізму були досить вагомі - на світ Божий з'явився дванадцята його дитина. Однак щоб стати «рекордсменом», Микола доведеться ще трохи «під'їсти каші». Бо ершість по народжувальності у селі, а заодно і у айоні, перейшла до сієїства Кудриків (до речі, Троцюкових сусідів), а у березні благословилося тринадцяте немовля. Ці пологи для Ганни Петівни Кудрик були нелегкими, хоч у попередніх двадцяти не виникало жодних ускладнень. Але завдяки благодаті Господній та калійній професійності арів В.М.Кудак і Л.Г.Ковьової вдалося перебороти труднощі, і тепер мама, який народився прослабатирем - майже 5-грамовим, став справжню розрадою для сіїства.

Вирештою, батько Василь

Петрович наочно ще не споглядав на спадкоємця. Зараз він перебуває у Сполучених Штатах Америки - поїхав у гості до родини. Сподівався, що повернеться до початку пологів. Однак обставини склалися по-іншому. Довелося ще на декілька тижнів затриматися. Натомість майже щодня турботливий чоловік телефонує до дружини, щоби підтримати морально.

Взагалі, й матеріально сім'я Кудриків більш-менш забезпечена завдяки, насамперед, працелюбності та життєвому хисту Василя Павловича. Тому й вибір щодо багатодітності тут роблять свідомо. «Скільки дасть Господь, стільки народжуватиму», - щиро зізнається Ганна Петрівна й усміхається надалі. - А чоловік нехай імена підбирає...

Імена дітей у родині, справді, як на підбір. Первістка, щоб асоціювався з миром, спокоем, назвали Мирославою. А потім через рік батьків ошчасливила Віра. Де Віра, там закономірно й Надія. На Любу дове-

лося чекати декілька років. Вона, до речі, народилася в той же день, що й Мирослава - 3 жовтня. Однак поміж ними на білий світ з'явився Дмитрик, до речі, «найсолідніший» серед братів та сестер - важив при народженні п'ять з половиною кілограмів.

А ще у сім'ї є Ніна, Таня, Петро, Наталя, Павло, Богдан, Григорій (донедавна наймолодший у сім'ї). А тепер буде ще й Василько. Бо саме таку іменну версію подав чотирирічний Григорій, розмовляючи з мамою по телефону: «Мамо, везіть скоріше Василька додому».

Звичайно, вдома Ганні Петрівні додасться сімейних клопотів, адже в основному догляд і виховання дітей - саме її турбота. Але ці клопоти приємні і від них - одне лише задоволення.

Кудрики мають уже досвід справляти весілля. Причому, на цю радісну для їхньої дочки подію зійшлося майже 500 гостей. В основному одновірські, члени общини євангельських християн-баптистів. На весіллі, як згадує Ганна Петрівна, з якою мені лікарі дозволили зустрітися у пологовому будинку, було дуже весело. А зараз трошки сумно на душі, бо Мирослава переїздить у Фінляндію до чоловіка. А так хочеться, щоби

була поруч.

Лікарі обіцяють виписати пацієнтку із пологового будинку через днів десять, отож ще трохи часу дітям вдома доведеться погосподарювати самим.

- Не болить серце, що вони із хазайством не справляться? - цікавлюся у Ганни Петрівни.

- Та що ви, вони усі у мене до праці навчені. Окрім найменших, кожен корову (а їх маємо дві) може подоїти. Старші дівчата уже куховарки-професіонали... Таких страв наготовлять, що аж сама дивуюся... Правда, малих каструль у нашому домі майже немає. Якщо варимо борщ, то щонайменше у десятилітровій посудині. Зате, скажімо, коли садимо города чи вибираємо картоплю, то не треба нікого на поміч кликати. Самі справляємося. Вже й ніби якось мало нам тих чотирьох гектарів, що на пай дісталися.

...На цьому, по суті, наша розмова із Г.П.Кудрик завершилася. Починався лікарський обхід, отож Ганна Петрівна поспішила до палати. Я дивився на цю славу жінку і з приємністю усвідомлював, що завдяки таким, як вона, наша Україна матиме майбутнє, матиме хороший наочний приклад, як варто примножувати і любити життя.

Вона усією душею - в дітях. Вона не домагається, щоб почесне звання «матергероїня» додавало їй авторитету. Вона просто народжує. На славу Божу і земне щастя.

Євген ЦИМБАЛЮК.